

му знаели името, а въ търновската—го познавали старо и младо турци и българе също и биволите му биле секому опознати тѣ си ходѣли на волята, дѣто щели тамъ пасѣли, никой не смѣялъ нейде да имъ запрети, ако нѣкой отъ падарите ги виждвалъ въ нива, или въ ливада, бѣгалъ йоще на далечъ за да не налетя на Сидеря и да си намери белжтж, боели са отъ него, като отъ синоренъ смокъ, за яничарите билъ чиста холера и отъ името му треперѣли, за това го и наричали «Самелли Сидеръ» жената му била яничарка, която зелъ той отъ яничарите на сила, за нея ще говоримъ въ друга частъ. Сидеръ водѣлъ животъ слободенъ, веселъ и юнашки, окото му не са плашало отъ нищо, сѣко зло го ималъ за игрило, което му пречело, съ единъ замахъ очистялъ го отъ предѣж си и за нищо са не опечалвалъ, за това, винаги былъ веселъ и спокоенъ, на кадѣто отивалъ, пеялъ, или свирилъ; нъ крайтъ на животътъ му станалъ страшно печаленъ: нѣкакви си цирци излезли по лицето му, които най сегнѣж са обърнали на живеница и издалъ де що ималъ да са лѣчи; нъ като не можалъ да намери лѣкъ, рѣшилъ са и самъ са убилъ и, легналъ въ гробътъ пакъ като юнакъ, дълго време плакали за него сиромасите защото виждали отъ него много добро. Той оставилъ въ прединието, много забележителни и незабравни помянѣж; нъ ще бждѣтъ описани въ друга частъ, ако бждемъ честити да дочакаме добаръ край на наченатата на народътъ ни работа, за която и азъ скратявамъ днесъ съчинението си.

Съ това и край.